

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.876 van 6 januari 2004
in de zaak A.126.725/XIV-11.697.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 14 augustus 1970 en van Pakistaanse nationaliteit, op 2 september 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 juli 2002 tot weigering van regularisatie en van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 augustus 2002;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 12 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 10 december 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX heeft op 28 januari 2000 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Regularisatiewet), meer bepaald op grond van artikel 2, 3/, en 2, 4/.

1.2. Op 23 augustus 2001 wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, gehoord door de Commissie voor regularisatie.

1.3. Op 4 maart 2002 heeft de Commissie voor regularisatie een ongunstig advies verleend betreffende de regularisatieaanvraag van verzoeker. Dit advies bevat de volgende overwegingen:

“(…)

De verzoekende partij moest kennis kunnen (nemen) van de nota van secretariaat van 3 april 2001 waarin stond dat er vastgesteld was dat het bij de aanvraag gevoegde dossier volledig was maar dat de aanvrager (aanvraag) toch niet kon leiden tot een gunstig advies zodat de zaak aanhangig werd gemaakt bij een Kamer van de Commissie (artikel 12 § 2 van de wet van 22 december 1999).

De Commissie kon, zoals voorzien in artikel 14 § 1 van het Koninklijk Besluit van 5 januari 2000 betreffende de samenstelling en de werking van de Commissie voor Regularisatie en houdende de uitvoering van de Wet van 22 december 1999, geen kennis krijgen van het dossier van betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar dit het nummer 4.624.816 zou dragen.

Toch is geweten dat verzoeker, volgens zijn eigen verklaring, op 11 april 1997 in het land binnenkwam en zich dezelfde dag vluchteling verklaarde. Op 21 april 1997 kreeg hij een beslissing van (tot) weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het hiertegen ingesteld beroep leidde op 4 september 1997 (CG/97/1220-Z/23D/S99-5104/J/dbp) tot een bevestigende beslissing van (tot) weigering van verblijf met de bemerking dat hij toen mocht worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht was. Hij had dus in die periode nooit een wettig verblijf in dit land (aan)gezien zijn verzoek steeds beoordeeld bleef als onontvankelijk. Hij keerde daarna terug naar Pakistan maar kwam nogmaals terug waarbij hij het gebruikte paspoort onttrok aan (de) controle ervan door de Belgische overheden.

Betrokkene was blijkbaar nog eens herbegonnen met een verzoek tot erkenning als vluchteling want hij kreeg op 14 april 1999 nogmaals een beslissing van (tot) weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Wanneer hij daartegen beroep aantekende bleek dat hij aan het verder onderzoek niet heeft willen medewerken en de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en (de) Staatlozen bevestigde op 16 augustus 1999 (CG/97/1220-Z/23D/S99-5140/J/Cam) de weigering van verblijf zodat hij ook toen geen wettig verblijf in het land bekam.

(Aan)Gezien de verzoekende partij voor de behandeling van de vraag tot regularisatie verklaard heeft te behoren tot de categorieën waarvan sprake in artikel 2, 3/ van de wet van 22 december 99.

Voor al (In) dergelijk(e) geval moest de verzoekende partij ingevolge artikel 9-1/, 9-2/, 9-3/, 9-4/ en 9-5/ van die wet voor zijn aanvraag het bewijs leveren hier bekend te zijn, daadwerkelijk op 1 oktober 1999 op het Belgisch grondgebied te hebben verbleven, alle persoonlijke gegevens en samenstelling van gezin (te) vermelden, kopie van documenten tot vaststelling van de eigen identiteit en aanduiding van woon- en verblijfplaats (overleggen).

Aangezien artikel 2, 3/ van de Wet van 22 december 1999 een mogelijkheid voor regularisatie voorzag voor wie ernstig ziek is en deze rechtsgrond door de verzoekende partij werd ingeroepen in de ingediende aanvraag tot regularisatie.

(Aan)Gezien (overeenkomstig) artikel 9, 8/ van diezelfde wet de bedoelde vreemdeling een medisch attest moet voorbrengen dat slechts mag overgezonden worden aan de beoefenaars van de geneeskunde die de Commissie voor Regularisatie bijstaan.

Op 7 maart 2001 kwam Dr H. B., geneesheer bij Ministerieel Besluit van 22 mei 2000 aangeduid om de Commissie voor Regularisatie te dien einde bij te staan, na een onderzoek tot het besluit dat verzoeker niet ernstig ziek was.

Verzoeker heeft ter zitting het op 21 augustus 2001 daterend medisch getuigschrift aan de Commissie bezorgd maar kan aan het vermelde besluit van dokter B. niet doen twijfelen. Er staat immers in vermeld dat de eerste evaluatie gebeurde in juli 1998, dat de termijn voor behandeling tuberculostatica tot genezing een jaar bedraagt en er toen geen actuele behandeling voorzien was. Volgens dat attest kon betrokkene zich verplaatsen en zelfs een lange reis per vliegtuig verdragen.

De vraag tot regularisatie van de verzoekende partij steunde oorspronkelijk op artikel 2, 4/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, hetzij wegens humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen ontwikkeld in dit land.

Artikel 9, 9/ van diezelfde wet schreef hiertoe voor dat de vreemdeling een bewijs moest leveren van aanwezigheid in België teruggaand tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen die op 1 oktober 1999 in België verblijven en die de leeftijd hebben om naar school te gaan, en/of in voorkomend geval, het bewijs dat er wettig verbleven was in België en/of een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat er geen bevel gekregen werd om het grondgebied te verlaten voorafgaand aan de aanvraag.

Als relevant wettig verblijf werd hierbij niet beschouwd het verblijf op grond van een toeristenvisum of als student verleende machtiging of het verblijf waartoe de kandidaat-vluchtelingen in afwachting van een beslissing over de ontvankelijkheid van hun asielaanvraag toegelaten zijn. Om te oordelen of een verblijf relevant is zal bovendien rekening worden gehouden met het criterium humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen.

Verzoeker kent, meer dan anderhalf jaar later dan het indienen van zijn verzoek tot regularisatie, eigenlijk nog geen Nederlands al verstaat hij het wel een beetje. Bij een controle uitgevoerd midden 1999 door de Inspectie van de Sociale Wetten van het Federaal Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid moest hij zich nog in het Engels (kunnen) uitdrukken, en dit is geen van de drie officiële talen in dit land.

Vóór de zitting vroeg verzoeker nog bijstand van een tolk Urdu of Engels zodat uit zijn talenkennis niet kan afgeleid worden dat hij hier langdurig en continu verbleef als een element waarbij een integratie in dit land zou kunnen verondersteld worden.

Ter zitting legt verzoeker een kopie voor van een arbeidsovereenkomst waarop de artikelen 1 tot 8 niet ingevuld werden waar dit moest gebeuren, het is niet gedateerd, en de Commissie kan zich niet van de indruk ontdoen dat dit een stuk is dat uitsluitend werd gebruikt met de bedoeling haar te misleiden door de indruk trachten te geven van bereidheid tot werken op een min of meer officiële manier. De Commissie kan trouwens geen kennis nemen van een toelating die hem daartoe werd verleend door de VDAB.

De periode die verzoeker in België verbleef tot aan het indienen van zijn aanvraag is o.m. te kort, de wetgever vereiste immers voor betrokkene een duur van zes jaar voorafgaand voor (aan) januari 2000 toen zijn verzoek werd ingediend. Van enige echte sociale integratie is niets te merken en verzoeker kan geen humanitaire redenen aanvoeren ter ondersteuning van zijn verzoek.

Aangezien deze vaststellingen hebben geleid tot het hiernavolgend advies dat, na beraadslaging, uitgebracht wordt overeenkomstig artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 5 januari 2000 betreffende de samenstelling en de werking van de Commissie voor Regularisatie en houdende de uitvoering van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Belgisch Staatsblad van 10 januari 2000 p. 588-592) en volgens artikel 19 in werking getreden op 10 januari 2000.

OM DEZE REDENEN

brengt de derde Nederlandstalige Kamer van de Commissie voor Regularisatie, na onderzoek op tegenspraak, een ongunstig advies uit betreffende de aanvraag tot regularisatie ingediend door MUHAMMAD Arif Ahamdin.

(...).”.

1.4. Op 3 juli 2002 heeft de raadsman van verzoeker een schrijven met bijkomende stukken aan de Minister van Binnenlandse Zaken gericht.

1.5. Op 23 juli 2002 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de regularisatieaanvraag verworpen door zich aan te sluiten bij het advies van de Commissie voor regularisatie. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering als volgt luidt:

“(...

In goede orde heb ik de brief van uw raad mtr. VRIJENS, samen met de bijkomende stukken, ontvangen betreffende het ongunstig advies verleend door de Commissie voor Regularisatie. Dit naar aanleiding van uw regularisatieaanvraag met het nummer 8530 2000 01 28 00019 ingediend bij de Burgemeester van Harelbeke.

Ik heb gemeend, bij het nemen van mijn negatieve beslissing, toch het door de Commissie voor Regularisatie geformuleerde advies (zie bijlage) te moeten volgen dat stelt dat niet voldaan werd aan de voorwaarden van de wet van 22 december 1999. De door u aangebrachte elementen zijn immers niet van aard om dit ongunstig advies, -waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem-, noch om de motivering ervan te wijzigen.

Vooreerst is duidelijk dat het nieuw medisch attest van 16 mei 02 geen nieuw element aanbrengt wat betreft uw medische toestand dat al niet gekend was door dr. B., arts aangesteld bij de Commissie voor Regularisatie, die tot de vaststelling is gekomen dat de ziekte van de betrokkene niet van die aard is om te besluiten dat voldaan is aan de voorwaarde van artikel 2§ 4 (§3) van de wet van 22 december 1999.

Zo brengt u ook, wat betreft criterium 4, geen elementen aan die het bestaan van duurzame sociale bindingen in uw hoofde aantonen op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, zijnde januari 2000. Aan deze voorwaarde moest voldaan zijn op het ogenblik van de aanvraag. Bovendien is ook aan de voorwaarden van artikel 9 § 9 van deze wet niet voldaan, er is immers in uw hoofde noch sprake van een relevant wettig verblijf, noch van een verblijf van meer dan vijf jaar, noch dat u in de vijf voorafgaande jaren geen bevel zou hebben ontvangen.

(...).”.

1.6. Op 5 augustus 2002 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, waartegen geen middel wordt aangevoerd en die enkel een uitvoeringsmaatregel is van de eerste bestreden beslissing.

2.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel afleidt uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 2, 3/, en 2, 4/, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Regularisatiewet), en van de zorgvuldigheidsplicht; dat verzoeker daaraan toevoegt dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan; dat verzoeker in essentie aanvoert dat de eerste bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met het schrijven van 3 juli 2002 van verzoekers raadsman; dat de Minister van Binnenlandse Zaken volgens verzoeker eveneens heeft nagelaten te motiveren waarom het door verzoeker neergelegde medisch attest van 16 mei 2002 niet werd weerhouden als bewijs van zijn onmogelijkheid om naar Pakistan terug te keren en waarom de door hem

neergelegde stukken aangaande zijn tewerkstelling en integratie niet werden weerhouden als bewijs van het bestaan van humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen in hoofde van verzoeker;

2.1.1. Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dit artikel betrekking heeft op de beslissingen genomen in het kader van voormelde wet; dat de thans bestreden beslissing werd genomen in het kader van de Regularisatiewet, zodat de schending van voormeld artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan worden aangevoerd en niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden;

2.1.2. Overwegende dat uit de lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de Minister van Binnenlandse Zaken op afdoende wijze motiveert waarom hij meent dat het schrijven van verzoekers raadsman het ongunstig advies van de Commissie voor regularisatie niet kan wijzigen; dat dit blijkt uit de volgende passus van de eerste bestreden beslissing:

“Vooreerst is duidelijk dat het nieuw medisch attest van 16 mei 02 geen nieuw element aanbrengt wat betreft uw medische toestand dat al niet gekend was door dr. B., arts aangesteld bij de Commissie voor Regularisatie, die tot de vaststelling is gekomen dat de ziekte van de betrokkene niet van die aard is om te besluiten dat voldaan is aan de voorwaarde van artikel 2§ 4 (§3) van de wet van 22 december 1999.

Zo brengt u ook, wat betreft criterium 4, geen elementen aan die het bestaan van duurzame sociale bindingen in uw hoofde aantonen op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, zijnde januari 2000. Aan deze voorwaarde moest voldaan zijn op het ogenblik van de aanvraag. Bovendien is ook aan de voorwaarden van artikel 9 § 9 van deze wet niet voldaan, er is immers in uw hoofde noch sprake van een relevant wettig verblijf, noch van een verblijf van meer dan vijf jaar, noch dat u in de vijf voorafgaande jaren geen bevel zou hebben ontvangen.”;

Overwegende dat uit de samenlezing van het advies van de Commissie voor regularisatie en de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, die de motieven van voormeld advies onderschrijft en als de zijne overneemt, blijkt dat de door verzoeker voorgelegde documenten grondig werden onderzocht; dat verzoeker nalaat aan te tonen op welke wijze de Minister een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt en hoe de eerste bestreden beslissing artikel 2, 3/, en 2, 4/, van de Regularisatiewet schendt; dat verzoeker de vaststelling van de geneesheer die de Commissie voor regularisatie bijstaat, namelijk dat hij niet ernstig ziek is en derhalve geen beroep kan doen op het criterium van artikel 2, 3/, niet ernstig betwist; dat hij evenmin betwist dat hij geen van de landstalen machtig is en dat hij aan geen van de voorwaarden vereist door artikel 9, 9/, van de Regularisatiewet voldoet; dat aangezien het verblijf op het Belgisch grondgebied gedurende zes jaar op het ogenblik van de aanvraag, vereist door artikel 9, 9/, het conditio sine qua non is opdat de aanvraag op basis van artikel 2, 4/, zou kunnen worden behandeld, dit een afdoend motief is voor de afwijzing van de aanvraag op grond van dit criterium;

Overwegende dat het eerste middel ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker een tweede middel afleidt uit de schending van artikel 3 van het EVRM, omdat de Minister van Binnenlandse Zaken heeft nagelaten te onderzoeken of verzoeker, die ernstig ziek en nog steeds in behandeling is, in zijn land van herkomst daadwerkelijk toegang heeft tot de verzorging en de behandeling die zijn gezondheidstoestand vereist en of hij wel voldoende middelen heeft om beroep te kunnen doen op de Pakistaanse gezondheidszorg “rekening houdend met het feit dat de bestedingen van de Pakistaanse autoriteiten voor gezondheidszorgen bijzonder laag zijn waardoor de helft van de Pakistaanse bevolking geen toegang heeft tot de gezondheidszorg”;

2.2.2. Overwegende dat artikel 2, 3/, van de Regularisatiewet het criterium “ernstig ziek zijn” voorziet om in aanmerking te komen voor regularisatie; dat uit de analyse van het eerste middel blijkt dat verzoeker niet voldoet aan het criterium “ernstig ziek zijn” om op basis van voornoemde bepaling in aanmerking te komen voor regularisatie; dat uit het medisch attest van 16 mei 2002 dat verzoeker na het negatief advies van de Commissie voor regularisatie aan de Minister van Binnenlandse Zaken heeft overgemaakt, overigens enkel blijkt dat verzoeker nog in behandeling is, doch dat niet blijkt dat deze behandeling in België dient te gebeuren; dat verzoeker voor het overige geen concrete gegevens aanbrengt die aantonen dat hij in Pakistan geen daadwerkelijke toegang zou hebben tot dezelfde behandeling als in België, noch dat hij niet over “voldoende middelen” beschikt om een beroep te kunnen doen op de Pakistaanse gezondheidszorg, zodat niet is aangetoond dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt; dat de verwijzing naar algemene informatie over de Pakistaanse gezondheidszorg dit geenszins aantoont;

Overwegende dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes januari tweeduizend en vier, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.